

சிவபுராணம் (திருவாசகம்)

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சி னீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவ னடிவாழ்க 5
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க 10
ஈச னடிபோற்றி எந்தை யடிபோற்றி
தேச னடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவ னடிபோற்றி 15
ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
சிவனவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் மோய உரைப்பனியான் 20

ஸ்ரீ ரமண சந்நிதிமுறை

1. ரமண புராணம்

(கலிவெண்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

1. நமோ ரமணாய நலம்பெற வாழ்க

விமோசன மெய்யன் விரைமலர்த்தாள் வாழ்க
அடிமுடிக்குண்டாய அநாதித் தொடர்பின்
விடமுடியா மெய்மறந்து விட்டுழல் புன்னாயேனைப்
*பக்திமால் ஏற்றிஅகப் பட்டிமனத்து ஊனமறு 5

சுத்தியால் அங்கவடித் துய்யசுடர் தோற்றித்
தவவிரத ஞானத் தழல்வேள்வி வேட்பித்து
*அவபிரத நோக்க அமுதாட்டி ஆண்டபிரான்
விண்ணாடருஞ் சுவைக்க வேணவாக் கொண்டுவிழை
கண்ண ரமுதக் கடவுள் உமையோடு 10

திருக் கயிலாயத்திற் சிறக்க கொலுவிற்று
இருக்கையிலே ஏய்ந்த பதினெண்கணமுங் கண்களிக்க
ஓங்கு பரபக்தி உருத்தெரிய பக்குவர்க்குப்
பாங்குபெற நீபோய்ப் பயின்றொழுகிக் காட்டுகென
ஆருயிர் மாட்டுஇன்ப அருள்ஆற்றல் ஒன்றேதன் 15

காரியமாக்கொண்ட அக் கண்ணுதலோன்கூற அவன்
சந்நிதியை விட்டுத் *தணவாது தற்பரமாம்
தன்னதுயிர்த் தத்துவத்தைத் தானறிந்து பேதமறு
நேசம் பயில் சகசநிட்டன் குடமுழ
நந்தீசனே வாசகனாய் ஏய்ந்ததுகொண்ட அவ்வுழுவல் 20

முண்ட அழல்போன்று முறுகலான் முக்திநெறிக்கு
ஆண்ட கழலன்றி அறியாப் பரவசத்தில்
சந்தநடைசான்ற தமிழ்நாடன் *வாசிதரத்
தந்த நிதித்திரளின் தன்ம விசேடத்தால்
குரு மூர்த்தமாகக் குலவியதன் கோயில் 25

பரமார்த்தம் என்றுஅப் பணியில் செலவிடவே
*கிங்கரரால் வேந்தழைக்கக் கேட்டுமதி மாழ்கலான்
சங்கரனாந் தன்னடியில் சார்ந்து குறைசாற்ற
விலை மதிக்கலாகா விரிசுடர் மாணிக்கம்
சலமனத்தன் கண்டுமகிழ் சார முதலுய்த்து 30

நரித்திரனே நாமப் பரியாக்கிக் கொண்டுஅவ்
அரிமர்த்தனன் செய் அருந்தவத்தாற் கண்முன்
மரகத மாணிக்கம் மயங்கெழிலோடு அம்சொல்
துரகதமா ஊர்ந்(து)அரசன் *சோத்தமகிழ்ந்து ஏற்றருளிக்
கொள்ளுகெனத் தான்கயிறு மாறிக் கொடுத்தலுமந் 35

நள்ளிரவே முன்னை நரிகளாய அப்பரிதாம்
ஊரை அவலமுறுத்து ஊனையிட்டுக் கொண்டோட
யாரைநீர் மாயம் செய்தீரென்று அடிகளைவேந்து
உள்ளங்காய்ந்து ஆற்ற ஒறுத்தலுமே வையைக்கண்
வெள்ளம் பாய்ந்து ஊர்மேல் விரைவதனைத்தட்க 40

அடியார் இரந்தகுறை ஆண்டானும் தன்பொன்
முடியால் நிறைவேற்றும் மோத தயாமுர்த்தி
அனனியமாத் தன்னை அடைந்த சரணத்தால்
கனநியமச் சான்றோரும் கண்டு தொழத்தக்காள்
முதுவந்திக்கு ஆளாய் முயன்று முடிமேலே 45

மதுவந்த பிட்டுக்கு மண்சுமக்க லுற்றுப்
பிரம்படி தான்உண்ட விசித்திரத்தால் தானே
வரம்பிலவாம் எட்டு வடிவாதல் காட்டி
அமைச்சர் பெருமை அரசற்கு உணர்த்தித்
தமைச் சிவவாழ்க்கைக்கே சரிக்கவிடுத்து அப்பால் 50

அழகுமலி தில்லைப் பொன்அம்பலம் சார்கென்னத்
தழுவு சிவஞான தபோதனரை ஏவி
மனவாசகம் கடந்தும் மத்தமனப் பேயேன்
சொனவாசகம் விழைந்த சொக்கப் பெருமான்
இகலுறும் அஞ்ஞானம் அழிந்து இன்னருளாலெய்தும் 55

* கிங்கரர் - வேலையாட்கள்; * சோத்தம் - செய்யும் துதி;

புகலரு(ம்) மெய்ஞ்ஞான அனுபூதி வடிவாகக்
 குருவே எனத்தடுத்தாட்கொண்ட சிவம்தன்னோடு
 இருவேற்றக் கலந்த ஏற்றமிது அந்த
 திரு வாதவூரர் திருவாய் மலர்ந்த
 திரு வாசகமும் திருக் கோவையாரும் 60

உலகமறிந்து உய்ய உளங்கொண்டு தக்காங்கு
 இலக வரைந்திட்ட எழிற்பொலங்கைச் சீர்வாழ்க
 பம்பரமாய் எவ்வுயிரும் பாசத்தால் ஆட்டிவிட்டு
 அம்பரமாய் நிற்கும் அதிசயச் சீராளன்
 அனைத்தும் சுழலவும் அவ்வாறு தான்மட்டும் 65

எனைத்தும் சலியா மெய்யின்புணர்வாம் தான்வாழ்க
 'துன்னியர் வெப்பாற்றும் சுரத்துக் குளிர்மரம்போல்
 தன்னியல்பில் பகைபாதம் சற்றும் பாராட்டாது
 ஆடாது அமர்நிலை அச்சாணியாம் தன்னடியில்
 கூடாநின்றார் *பிறவிக் கொட்பகற்றும் கோல்வாழ்க 70

நால்வீதி அட்டத்தோடு ஏழ்சுற்று வட்டத்தும்
 கால் வேகமாகப் பல்கான் மாறிஓடி
 அலை சேர்ந்துஉழலும் அடியார் பிறவித்தேரை
 நிலைசேர உய்த்த அருணைசன் நிலைவாழ்க
 பக்தி விசுவாசம் பயின்றார்தற் கண்டளவே 75

சித்த *விசிராந்தியருள் செம்மலடி வாழ்க
 விழுமிய தக்கார்தம் மனோலயம் செய்வித்தங்கு
 அழகிய சொக்காக அவிரும் குருமணிதன்
 ஞானஒளி பெற்ற நயவர்உளமாய் இகமாம்
 ஏனைஒளி பற்றாது எறிக்கும் இரண்டற்ற 80

பரவெளியாய் ஓங்கும் உரஒளி தான்பாழ்த்த
 உருவெளியாம் இந்த உலகெல்லாம் போர்த்திடுக
 தன்மமொடு பாவமுறச் சாருங்கால் அவ்வந்தக்
 கன்மம் நுகர்ந்தேதான் கழிதலால் தன்மாட்டு
 உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளிப் பிரிவேன் 85

* துன்னியர் - அடைந்தவர்; * பிறவிக் கொட்பு - பிறவிச் சுழல்;

* விசிராந்தி - அமைதி

தவிப்புத்தீர் வாயிலும் தானேயாய்த் தன்னைப்
பிரிவாதனை பிரியப் பேசும் அறிவாலே
பிரியாவிடை நல்கும் பெம்மான் அருண்மொழி
இப்பேதையேன் உள்ளத்தில் பேராது இனிதொளிர்ந்து
பாதி யாமத்தும்என் பாசம் அகற்றிடுக 90

பேணியார் வாழப் பிழைபடா ஆகாய
வாணியாய் ஆசி வழங்குதிரு வாய்மொழியோன்
தாணுவாய் அன்பர் குடிதாங்கும் ஒருமொழியால்
ஆணை நடாத்தி அனைத்துஉயிரும் நன்காங்க
ஆதார சக்திக்கும் ஆதார பீடமாம் 95

பாதார விந்தப் பழமுதலோன் எண்ணான்கு
அறந் தாங்கிநின்ற உலகன்னையைத் தன்வாமப்
புறந்தாங்கு கின்ற அருட்புண்ணியன்தான் முக்கரணம்
ஆனநேர் வாக்குமனம் காயம் வாசியோடு
யானைத் தோரப்பண்ணி ஏறி உலாப்போந்து 100

அறிஞர் இதய சிங்காதனத்து நாளும்
குறியாய் இருந்து செங்கோலோச்சி வஞ்சத்
திருகுடைப் பொல்லாத் தெருமரலைச் சேதித்து
ஒருகுடைக்கீழ் மன்னுயிரை உள்ளம் உவந்தாங்க
இடைக்கலமாய் அன்பருயிர் ஏங்கி அழியாதுஅவ் 105

அடைக்கல(ம்) நாளும்புரக்கும் அண்ணலருள் வாழ்க
உயிர்க்கு உறுகண்செய்ய வொருப்படாச் செம்மை
இயற்குஒருகண்ணாய் இலகும் எந்தை அருள்வாழ்க
அறந்தவருச் சிந்தைசேர் அந்தணர்க்கு அண்ணிக்கும்
சிறந்த பரானந்தச் செழுங்கழலோன் சீர்வாழ்க 110

அன்பகத்து நாளும் அகலாது இனிதுஉறைந்து
துன்பகற்றும் இன்பத் துணைவன்அடித் துள்வாழ்க
சந்நிதியாய் எங்கும் தலைவணங்கும் தாழ்மையால்
என்னதுயான் அற்றோர்கட்கு எய்ப்பில்வைப்போன் தாள்வாழ்க
போது *அவப்போதாய்க் கணமும் போதலறப் புந்திசெய்து 115

* அவப் போது - வீணாகும் நேரம்;

மாதவப்பேரேந்தல் மகிழும் மலர்த்தாள் வாழ்க
 ஓயாது உளறுவேன் உள்ளம் அருள்வெள்ளமாய்
 வாயை அடைப்பித்த வல்லாளன் சீர்வாழ்க
 அன்னியங்கள் யாவும் மெய்ஞ்ஞானம் சொருபமாம்
 தன்னிலே கற்பனையாம் தற்பரன் தாள்வாழ்க 120

தெய்வச் சுழியற் சிவபுரத்து சீர்விளக்கும்
 சைவப் பெருமான் சரணமலர் வாழ்க
 பிறையொடு தன்சென்னி பிறங்கக் கடல்வாய்க்
 கறைவிடம் நன்குண்ட களத்தோன் தாள்வாழ்க
 பழவா தனையைப் பரிசறச்செற் றென்னை 125

விழைவாக ஆண்ட விநோதன் அடிவெல்க
 கெடுத்தலரும் வல்வினையைக் கீண்டு பூண்டோடே
 அடர்த்தலரும் உட்பகையும் அட்டோன் அடிவெல்க
 ஆணவ ராகத்தோடு அருவருப்பும் தான்அகன்று
 பூணவரா மெய்யிற் புனைந்தோன் அடிவெல்க 130

வஞ்சிப் போர்மாலை வனைந்தேற்ற மாற்றாரை
 விஞ்சித்தார் வாகைபுனை வீரட்டன் தாள்வெல்க
 நட்பார்க்குத் தோற்றலை நாணப் பெருங்குணத்தோன்
 மட்டார்க்குஞ் செந்தாமரைப் பூங்கழல் வெல்க
 ஏயஇள மக்கள் இதயத்து மெய்யன்பு 135

மேய விதநோக்கி வியப்பித்து வெம்பாசம்
 தட்கும் திருச் சந்நிதானத்தில் என்அகந்தை
 வெட்கும் பரிசாண்டோன் வீரக்கழல் வெல்க
 காதாருங் கேள்வியால் காழற்றுத் தன்னடிச்சீர்
 ஓதா நின்றார்கட்கு உறுதியோன் தாள்வெல்க 140

பிங்கல மேனிப் பெருமான் பொலிகென
 மங்கல வாசகர் வாழ்த்துவோன் தாள்வெல்க
 வாழ்த்துநரை வாறோரால் வாழ்த்துவிப்போன் ஆகியவர்
 பாழ்த்தநர லைப்பிறவி பாற்றுவோன் தாள்வெல்க
 இன்றியமையாத பேர் இச்சையாம் பக்தியால் 145

* பழவாதனை - பண்டை வாசனைகள்; * நரலை - கடல்;

* பாற்றுவோன் - விலக்குவோன்

ஒன்றிய மெய்யன்பர்உற ஓங்கு கழல்வெல்க
 அருட்கிழமை பூண்ட அருந்தவத்தோர் சிந்தை
 இருட்பிழம்பு போழும் இரவிக்கழல் வெல்க
 மெய்ம்மை உணர விழைந்தெழுந்தார் சற்றுமனச்
 செம்மை திறம்பாத சித்த சுத்தியாலே 150

அடிமைக்கண்ணின்று தம் ஆன்மவுருக் காணும்
 படிமக்கலனும் பதாம்புயப் பொற்சீர் வெல்க
 காமியமாம் அற்பமதிக் கார்கரக்க வாடுளெரிசெய்
 தார்மிகனும் எந்தை அருட்சார்பு துணையாக
 *அவகடவாழ்வு அற்றோர்க்கு அழகிய மெய்ஞ்ஞான 155

உபநிடவாழ்வு ஈயும் உதரான்அடி வெல்க
 அணித்துவரும் அன்பர் அகத்துஆரமுத முறித்
 தணித்தலரும் தாபம் தணிப்போன் பொற்தாள்வெல்க
 நெஞ்சிற் பூரித்து நிறுவுயிரா யோகியர்க்கென்
 *குஞ்சிப் பூவாகக் குலவு திருத்தாள்போற்றி 160

பாதம் *தைவந்து பராசக்தி கைசிவப்பத்
 தாய்தந்தை இன்றியுள தான்தோன்றி தாள்போற்றி
 *வேத்திரக்கோல் போன்று வெறிதிருக்கும் அம்மனமே
 மாத்திரைக் கோலாகி வலஞ்சுற்றி லேசானே
 ஐந்தொழில்கள் ஆற்றும் அவரவர்மாட்டு அம்முறைஅவ் 165

*ஐந்தொழில் நன்காற்றும் அசலசித்தன் தாள்போற்றி
 தேற்றமாம் அவ்வுண்மை தேருது தாமவற்றை
 ஆற்றலாய் அன்னார் அகங்கரிப்பின் அவ்வாண்மை
 கோபுரம் தாங்கும் பிம்பக்கூத்தென என்கோதகத்தைச்
 சார்பெதுந் தோன்றாதழியச் சாய்த்தோன் அடிபோற்றி 170

தம்மையெலாம் தாங்குபெருந் தாணுவாம் *பண்டியில்தம்
 *சும்மையுதாம் போட்டுத் துயர்நிங்கும் பாங்கறியார்
 தாங்குவதாய் அச்சமையைத் தந்தலைமேல் ஆணவத்தால்
 வாங்குவதால் என்றும்தாம் வாளா வருந்துறுவார்
 *மூரிநீர் போல முழங்குவார் மூங்கையராய் 175

*அவகடம்-வஞ்சகம்; *குஞ்சிப்பூ-முடியிற் சூடும் மலர்; *தைவந்து -தடவி, வருடி; * வேத்திரக்
 கோல்போல்- கைப்பிரம்புபோல் கர்த்தருத்துவமற்று; * ஐந்தொழில்-படைத்தல், காத்தல், அழித்தல்,
 மறைத்தல், அருளல்; * பண்டி-வண்டி; * சும்மை-சுமை; * மூரிநீர் போல - வலிய அலையோசை போல;

யாரைநீர் என்னின் இருந்தாங்கு ஒடுங்குறுவார்
ஊனப்பிணம்போல் உறங்கி உணர்வாற்றல் ஒழிந்து
ஏனை அவத்தைக்கண் எழுப்பினுலன்றி எழார்
தன்னை எழுப்பிவிடின் தானே தனிப்பொருது
துன்னலரை யெல்லாம் தொலைப்பலெனும் ஓர்முட(வ)ன் போல் 180

தாம்இயங்கும் தன்மை சிவசக்தியால் என்றுணரார்
தாமயங்கிச் சித்திபல சார்வதாச் 'சேட்டிப்பார்
உச்சமத்த மாக்கள் உளறுபடி ஊக்கமாம்
அச்சமர்த்தை எள்ளிநகை யாடுவோன் தாள்போற்றி
அஞ்சு பூத்துள்ளும் அவ்வதன் பண்படைவே 185

எஞ்சலிலா தடைத்த எம்மான் தாள்போற்றி
மதியினிடைத் தண்மை கதிரினிடை வெம்மை
மதியினிடை ஓர்மை வகுத்தோன் அடிபோற்றி
தொந்த நிர்ந்தொந்தமவை தொன்றே உயிர்த்தொகைதம்
பந்த முக்திக்காப் படைத்தோன் தாள்போற்றி 190

அடியார்க்கு நல்லான் அறந்தவறும் பொல்லாக்
கொடியார்க்கு வல்லியாடிங் கூற்றுவன்தான் போற்றி
அடியேத்தும் அன்பரைத்தன் அந்தமில் வீட்டின்பக்
குடியேற்றும் மிக்க குணநலத்தான் எந்தம்
மிடியால் குறைந்தகுடில் வேவஅருள் தீயால் 195

பொடியாக்கு முரல் புராந்தகன் தாள்போற்றி
முழுமையுமாய் நின்றும் முனிவரனாய் எம்மை
எழுமையும் ஆட்கொண்ட இறைவனாடி போற்றி
உளமுலாம் உண்மை ஒளிநூல்ஒன்று உள்ளக்
களமெலாம் ஓடத் தான்கற்பித்த வாற்றால் 200

வளமிலா மற்றைய நூல்மாட்டு எனக்குண்டாய
அளவிலா ஆர்வம் அறக்கடிந்த மோனம்
நழுவலறு மெய்க்குஞான நாதனாடி போற்றி
உழுவலன்பு பூண்டேன் உடையோன் அடிபோற்றி
குன்றாத ஞானக் கொடைக்குணத்தால் என்றென்றும் 205

* சேட்டிப்பார்-செயலாற்றுவார்.

பொன்றாத சீர்த்திப் புராணனடி போற்றி
பொய்த்துவித இன்பம் புலந்தோர் உளத்தூறும்
அத்துவித இன்ப அமுதனடி போற்றி
பற்றுகத் தன்னடியே பற்றியந்தப் பற்றுக்கே
அற்றார்கட்கு அற்றொய் அற்றோன் அடிபோற்றி 210

எங்குமுகமாக இயம்பி எல்லோர் மதியும்
பங்க முறுவிக்கும் பரகாயன் தாள்போற்றி
யானொன்றும் இன்றி இதயத்து இதயமாய்
தானொன்று மோன உபசாந்தத் தனிமுதலோன்
அவ்வவர்தம் தன்மையால் அவ்வவர்பால் சேர்ந்துலகில் 215

எவ்வெவர்தம் மாட்டும் இயல்பாய் இருந்தொளிர்வோன்
யானென்றுஎழாது இயல்பாய் ஏயும்போது என்மயமாய்த்
தானொன்றி நின்று தயங்கிடினு மேயெனயான்
தன்பழமை காணத்தலைதுக்கின் அக்கணமே
என்புதுமை நோக்கியவன் என்கித் தனைக்கரப்பான் 220

யான்பின் தலைசாய்த்து இறந்தாலே அவ்விறைத்தாள்
தான்முன்போல் என்னுள் தழைத்து ஒளிருமாதலால்
யான்எழுஉ முன்னும் அவ்வியான்ஒழிந்த பின்னுமலால்
தான்ஒளிரா அந்தத் தலைவன் பெருமைஉணர்ந்து
யான்என்பது அற்ற இறைஉணர்வால் அல்லால்மற்று 225

யான்என்னும் போதத்தால் யார்தாம் இயம்பவலார்
செப்பத் தரமில் சிறியேன் சிவரமணன்
மெய்ப்பரிசு விள்வேன் அம்மிக்கோன் வியன்அருளால்
விண்ணுளாய் மண்ணுளாய் வேதா கமத்துள்ளாய்
பண்ணுளாய் பாட்டுளாய் பார்ப்பார்கட்கு எங்குமுளாய் 230

வண்ணமோர் ஐந்துடையாய் வாழ்த்துவாராய்ப் பரவி
எண்ணுவார் தங்கள் இதயத்துள் போய்ப்படிந்தாய்
எள்ளன என்னுள்ளே வெளிப்படாது எண்ணெயை
எள்ளன உன்தன்னை எனக்குக் கரந்தாய்
அறியாமை என்னும்அவ் ஆவரணத் தன்னுள் 235

வெறியாடு மேதினியை விக்ஷேப சக்தி
உளத்தன்மை தோன்றாது ஒருங்கிருண்ட தாலே
வெளித்தன்மை எவ்வணமோ மெய்யும் அதுவென்னப்
புலனாகக் காட்டலும் என்புந்தி மயக்குற்று
நலனாகும் என்றுஅதனை நாடலும் அந்நாட்டம் 240

அவாவாய் பரிணமித்து என்ஆருயிர்க்கு எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்தாய் சலஞ்செய்
பிறவியாம் பொல்லாப் பெருமரத்தைத் தோற்ற
மறவியான் மற்றுஅம் மாத்து ஒருபுள்ளாகி
இருவினையால் சிந்தையழிந்து எம்மருங்கு நோக்கித்245

தெருமரலால் காய்கனியைத் தின்றுதின்று வீணே
மறித்துமறித்து இன்பதுன்பம் ஆளுது துய்த்து
வெறுத்து மனத்தொன்றும் விளங்கா நிலைக்கண்
அவத்தமே நாயேன் அழிந்துபடா வாற்றால்
உவத்தல் உவர்த்தலறு உண்மை அருளாலே 250

அருணைநகர் தன்னில் ஓர்அந்தணனாய்த் தோன்றிக்
கருணை விழியால்தன் கமலபதம் காட்டி
அமைதிபெற சிந்தை அறிவானந்தத் தேனை
அமைவற எப்போதும் பில்கு ஆருயிர்க்கோமானே
மகமாயை தன்னால் மறதிஒன்று உண்டாய் 255

அகம் ஆகமென்ன அறிவறைபோய்த் தாம்ஒருகால்
எண்ணிய ஆங்கே எழுபிறப்பும் துர்க்கந்தம்
நண்ணிட மும்மல நாறும் இக்காயத்து
அருவருப்புக் கொள்ளாது அரும்பொருள் என்றெண்ணிப்
பெருவிருப்புச் செய்து பிழைபடுவோ ராகி 260

அழிவழக்குப் பேசி அகத்துள் கிடத்தல்
புழுவழுக்கு ஆதலால் பொன்னிறத் தோல்புறம்
போர்த்து மழுப்பினும் ஒன்பது பொத்தலும்
ஊத்தை ஒழுக்கு உடல் அபிமானமாம்
அங்கணநீர் தோய் அறக்கடை யாளரும் 265

தங்கண் அமைந்த தடுமாற்றம் பொன்றச்சாய்ந்து
எங்கும் நிறைந்த இயல்பாய் மோனத்தால்
பொங்கித் ததும்பு பரிபூரண மாம்தன்
நிரதிச யானந்த நெடுங்கட லாடி
பரவசமாய் நிற்கப் பராபர ஞானம் 270

வழங்கொலி யோடு தொழுங்கலி ஓவாத்
தழுங்கு ஜயபேரி எழுங்கொடி முன்றில்வாய்
நாயிற் கடையாய் நடந்தமடப் பொல்லேனைத்
தாயிற் சிறந்தபெருந் தண்ணளியால் ஆட்கொண்டாய்
யானே எனதே எனைக்கெடுத்துத் தானேஅவ் 275

யானே எனதே இரண்டும் எனக்காய்
 அவரப் பகுதி பரமானுவாய் நாண
 அவிர் சிற்பரமகத்தாய் ஆளும் பராபரமே
 அந்த அனுப்பகுதி தானும் அபத்தமென
 சொந்த சொருபம் அதிசுத்தமாந் தற்பரமே 280

வாழ்வுதாழ்வு ஆதிஇருமைக் கடலின் மன்னுயிர்தாம்
 மாழ்குபாழ் மையலற மாற்றும் ஒளிப்பிழம்பே
 முப்புடியின் மேவுமுயிர் மோக விலாசமற
 செப்படியில் வித்தையாத் தீர்க்கும் செழுஞ்சுடரே
 நேதியாய் ஏதிலற நீங்கவே ஆன்மபரஞ் 285

ஜோதியாய் எஞ்சித் துலங்கும் சொருபமே
 மோனமாம் தன் சொருப மூதறிவு தேறலன்றி
 ஊனமனக் கற்பனைச்சுட்டு ஓரவொண்ணாக் கேவலமே
 ஆடுமனக் கண்ணடியால் அசைந்து விம்பிக்கும்
 மூடுமயக்கு ஆருயிரை மோக விகாரமெலாம் 290

நன்னயமுற்று ஓங்கசல ஞானம் மெய்ப்பொருளாம்
 தன்னியலில் போலத் தடுமாற்றும் அம்மாயை
 தன்னருள் பெற்றார்அறிவைச் சற்றும் சலிப்பியாது
 அன்னதை முற்றும் தன்அதீனமாப் பெற்றோனே
 சூதர் பொறிக்குஅணுவும் தோன்றாத சூனியமே 295

போதர் விழிக்கெங்கும் புலப்படுஉம் பூரணமே
 அன்பரோடு அல்லார்க்கு அணியானே சேயானே
 என்பரமோ நின்சீர் இயல்புணர்ந்து பேசிடுதல்
 விறிட்டு எழுந்த நால் வேத(ஆ)கமங்களும்
 விறுஆறிட்டு அமைதி அடையின் அடிநாயேன்உன் 300

சீரும் சிறப்பும் செயலும் குணநலமும்
 பேரும் பெருமிதமும் பேசல் பெருநகையே
 பாதலத்தோர் பூதலத்தோர் மீதலத்தோர் பாராட்டிக்
 காதலித்தோர்க்கு எல்லாம் கனிந்தருளும் கற்பகமே
 தொக்க சிறுமனித்தத் தொண்டர் அவாக்கொண்டனரேல் 305

மிக்குஅமரர் வேத்துஅவைக்கண் வீற்றிருக்கச் செய்வோனே
 எவ்வெத்தனை தாம் இயலும் பிறப்புஉளவோ
 அவ்வத்தனையும் அடைந்து அலுத்தேன் எம்பெருமான்
 இந்திரன் தொட்டுஅவ் இறைவர் உயர்பதத்தும்
 புந்திசென்று எய்த்துப் புலம்பற்கு ஒருப்படேன் 310

அம்பொன் மாமேரு அடைந்த பறைக்காக்கையும்அச்
செம்பொன் மயமாந் திறம்போலச் சிற்சொருப
சந்நிதிவாய் ஏய்ந்த அதிசாமானிய உயிரும்
உந்நதமாம் அச்சொருபம் உற்றொளிரும் மாண்பாலே
ஊன்மயன்நான் ஓராது உடையாய் உன்மெய்க்குஞான 315

வான்மயமாம் மோனம் வழங்குதி மெய்யுள் உறைக்க
வாய்மொழியே போல்தோன்றி மாயா மனமுலத்
தாய்மொழியாம் ஓர்மொழியே தக்க மொழியாகப்
பரமார்த்தம் சொல்வார் பரம்பரைக்கே ஆதி
குருமுர்த்தமாகக் குலா மோனக் கோமளமே 320

வித்தகத்தொன்னூல் அனைத்தும் விஞ்சைசேர் நின்மோனப்
புத்தகத்துக்கு ஆன்றோர் புகன்றஉரை பாயிரமே
ஆதலின் அம்மோனம் அவிழ்கலார் மெய்யுணர்ச்சிக்கு
ஏதலரே அன்றோ அவ்வேளையெலாங் கற்றிடினும்
பிள்ளை புரிந்தப் பிழையுளதேல் அப்பிழையைத் 325

தள்ளை பொறுத்தருளத் தக்கதுபோல் ஏதும்
அறிந்தும் அறியாது நான்ஆற்று பிழையுண்டேல்
மறந்து மதியாதே மகிழ்ந்துவத்தி தாட்கே
பிழைக்கும் அதுவும் பிழைபொறுப்பும் என்ப
ஒழுக்கம் நமக்கென்று இவ்வுலகம் அறிந்ததே 330

காரிருளாம் மாயை கழற்றும் கழலோனே
பேரருளாம் இன்பமழை பெய்யும் முகிலோனே
தவிக்கும் முத்தாபத் தழற்கொழுந்து வீசாது
அவிக்கும் மெய்க்குஞானப் பேர்ஆற்றின்ப வெள்ளமே
உண்ணார் அமுதே உரைகடந்த பேரொளியே 335

தண்ணார் அளிசேர் தாயம்புதியாந் தாயே
நலமொன்றும் இல்லா இந்நாய்காண உள்ளப்
புலமொன்றி நின்றொளிரும் பொற்பதப் பூமானே
இளையாய் அழகியாய் யார்க்கும் எழுவொண்ணாக்
களையார் அகண்ட சிவாகார விருத்தி 340

உணர்வின் தெளிவூற ஊத்தை அகங்காரப்
புணர்வின் திறம்மாய்த்த போதக் கிழவோய்
சொருபமாம் உண்மைச் சுடரொளிச் செல்வம்
திரோதமா மங்கத் தெழித்துஉடல் யான்என்னும்
அகந்தையால் ஆருயிரை ஆட்டிஅலைத்து அள்ளி 345

முகந்துகொள ஆசைகளை மூட்டுமூட்டுப் பாட்டால்
வறுமையாத் துன்று வறும்பாழ் அவிச்சைச்
சிறுமையறத் தீர்ந்தடியேன் செம்மாந்து ஒளிவளர
முப்பாழ் கடந்த முழுமூல பண்டார
வைப்பா அகத்தில் வயங்குறும்என் வாழ்முதலே 350

நின்தொழும்பே மிக்க நியமமாய்க் கொண்டுலகில்
சென்றுஅழிம்பு பேசாது உட்சேர்விக்கும் சீரோனே
முன்போல் உலகிடைநான் மோகமுழுது இன்னருளால்
தன்பால் எனதுஉணர்வைச் சார்த்தும் தயாபரனே
மூர்த்திதலம் தீர்த்தமெனும் மூன்றுமாய்த் தான்முயங்கி 355

ஆர்த்தியொடும் அன்பரால் ஆடப் பெறுவோனே
அவ்வாறு அவற்றைஉவந்து ஆடினர்க்கோர் சற்கருவாய்ச்
செவ்வே ஓர்வார்த்தை திருவாய் மலர்வோனே
ஆழ்ந்துஉயர்ந்து நீக்கமறப் பரந்த நுண்ணியனே
தாழ்ந்தொழுகுவார் உள்ளத்துள் பாய்ந்தொளிரும் தத்துவனே 360

எங்கானும் தன்னடியார் எண்ணிவிடில் அங்குஅவர்பால்
புங்காநு புங்கமாய்ப் பொங்கு சிவபோகமே
பொல்லாப் பொறியும் புலமும் கரணமும்போய்ப்
புல்லாது அழுங்கும் இறும்பூதாம் பொதுவே
புறத்தார் அகத்தார்க்குப் பொய்யோடு மெய்யாய் 365

வெறுத்தார் விழைந்தார்க்கு வெய்யாய் தணியாய்
மதிநுட்ப நன்னூல் மடுப்பரிதாய் மையத்து
அதி நுட்பமாக அவிர் பரமான்மாவே
பயிற்சி அகநோக்காய்ப் பரங்கருணை நாட்டத்து
அயர்ச்சி அணுவேனும்அற ஆற்று சிவயோக 370

முயற்சியெனும் நோன்றான் முடங்கினர்க்கு எட்டாத
உயர்ச்சியுறும் மாமலைக்கோட்டு உச்சிவளர் தேனே
அழகொடுசேர் சுந்தரம்போல் ஐக்கிய பாவத்தில்
பழகடியார் தம்முளங்காண் பக்திரசத் தீம்பாகே
ஆணித்தரமாய் நானாரென உள்ளாழ்ந்த அறிவால் 375

நாணித் தலைசாய்ந்து ஊன்நான்எனும் அப்போலிப்
பரிச்சின்ன வீண்அகந்தை பாறுதலும் ஆங்கே
வெரிச்சென்னல் இன்றி விளங்கு சிதாகாய
முழுமுதலாய் முப்புடியின் மோகவுணர்வு ஓய்ந்து
கெழுமிய ஆனந்தம் கிளரும் பரவசமே 380

ஓர்ந்தார் தம்மாலும் பின்ஓர்கால் உணர்வரும்அச்
சாந்தானுபூதி நலம் சாற்றுவார் யாரே
கதண்டுபோல் வேகக் கடுப்பால் எழுந்து
விதண்டை இடுவார் வெருவும் வெளியே
அருள்நோக்கத்தால் கண்டு அநுபவிப்பது அல்லால் 385

மருள்நோக்கத்தால் உணர் மாட்டாத மாண்போனே
விண்ணப்ப ஞாய குடுமித்தேவ வேட்கைமிகும்
கண்ணப்ப ராய திருக்காளத்தி வேட்டுவர்போன்று
எண்ணறியார் ஏனை எழுத்தறியார் ஏனுமனக்
கண்ணிறையா நின்ற சிவக்காதலால் தூண்டப்பெற்று 390

உண்மையாய்த் தம்மை அடிக்குஒப்படைத்த நல்லடியார்க்கு
எண்மையாய்க் கைநெல்லியின் கனியா வானே
களவறியாது உண்மை கடைபிடித்து ஞான
உளவறியார் உள்ளத்து ஒளிரும் ஒளியானே
உயிரகந்தை போனால் ஒழிய விளங்காத 395

செயிற்று மெய்ஞ்ஞான திரவிய சீமானே
அகங்கார ஓசை அடங்குமிடத் தேதன்
முகங்காணத் தோற்றும் அதிமோகன மெய்யோனே
அடக்கம் இலார்பால் அணுக வெட்குவானே
கடக்கவொணுச் சிந்தை கவல்கெடக் காண்பானே 400

நயமான ஞான நடையாளர் உள்ளத்து
இயமானன் தானாய் இலங்கும் இறையோனே
ஆன்ற அதிகாரம் அடைதற்கு அரிதடைந்த
முன்று பதினொன்றும் முதற்தேவர் நாயகமே
குன்றுது விறும் குதலைதீர் செஞ்சுடர்முன் 405

துன்றுது பொய்ப்படுஉம் தொல்லை இருட்குலம்போல்
உண்மையாந் தன்மெய் உணர்வாய் ஒளிர்தலால்
விண்மைபோன் மோகம் வெறுஞ் சொல்லவாய்
இதை வெம்பாசபந்தம் என்றுமே இன்றி
அநாதியே வீடு பேரூக மிளர்வோனே 410

வல்லையாய் ஏதும் வைராக்கியத்திற்கு ஓர்
எல்லையாய் நின்ற யதிந்திர்தம் மாண்பே
பதியாதி முன்றும் பழுதறக் காண்போர்க்கோர்
முதலாய் முடிந்த முழுமுதல் ஆவானே
முதல்திடை ஈறுஆதி தன்மோனமா(ம்) ஞான 415

மதலை வடிவத்து மருவப் பெருனே
கனவாய் நனவாய்க் கவர்துயிலாய்க் காணும்
மனவான்மய உலகு மாய்வாம் அதீதத்
துரியவெளியாம் இதயத் தூய வெளியாக
விரியும் ஒளியாம் மெய்விழிப்பாம் சுழுத்தியே 420

முன்னையுறு முக்குணத்தான் முற்றியவா மன்னுயிர்க்கும்
உன்னை உறவாக்கும் அதிநுட்ப இயல்பாலே
முதற் குணத்தாலன்றி முயங்கலுரு யேனும்
அதற்கும் அப்பால்ஒங்கும் அதீதமாம் நிர்க்குணமே
பன்னிலையாய்த் தோற்றும் படர்க்கையொடு முன்னிலைக்கும் 425

முன்னிலையாம் தன்மை தன்மூலம் அறிந்துஅற்றால்
அதனோடு அவையும் ஒருங்காங்கே அழிவுற்று
அதன் ஒளியேதன் உண்மையாகும் அகண்டமே
ஊனாக நான்போய் உருவழிந்த மாட்சியால்
காணுது காணும் கருணைகண் நோக்கத்தார்க்கு 430

இம்மையே அன்றி மற்றெம்மையும் சின்மாத்திரமாம்
செம்மையாய் நீடும் சிவலோகக் காட்சியே
என்றுமோர் இன்றேயாய் நின்ற நிகழ்ச்சிஉனை
அன்றி இறப்பெதிர்வை ஆய்வுஒன்றின்று எண்ணலன்றோ
ஆதலின் நீதானே அகம்இதமாய் அன்றியும் 435

முப்போழ்துஇடனாய் ஓரப் புலப்படுதி அத்தகவே
தேறவோ அன்றித் தந்தேற்றவோ தன்னினும்
வேறிலாது ஒன்றாய் விளங்கலால் தானே
அவிசார நோக்காம் அநேக விசேடத்தும்
அவிர்சாரமா(ம்) மெய் அவிசேட ஞானமே 440

நீடும் பரஞான நிடைக்கோர் ஆலயமாக்
கூடு பரமாத்துவித உண்மைக் குலாசலமே
செவ்விய நின்உண்மைத் திறத்தின்கண் தம்உண்மை
ஒவ்விட நன்றுஓர்ந்துஒடுங்கி ஒன்றுதலால் அல்லாது
சச்சித்தாம் உன்னை ஜடவிடயச் சுட்டறிவாம் 445

இச்சித்து ஆய்வால் எங்கண்எய்திடும் உன்மெய்க்காட்சி
தன்னை விடயமாய்த் தானறியத் தானிரண்டு
துன்னலிலா ஏகத்தால் சுட்டறிவு கூடாஅத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினுற் போலும்அதற்கு
என்னையோ வண்ணநிறம் என்றறியா வாலறிவோய் 450

அந்த மனக்கற்பனையால் அன்றி பொருள்சேரா
முந்துஊழ் முகத்து வளிஉந்தும் ஒலியுடைத்தாய்
மிக்கநீர் வேட்கையால் வேசற்று உழல்வார்முன்
தொக்கநீர் ஏய்ப்பத்தான் தோன்றுவதும் பேய்த்தேர்போல்
ஊரு நிழல்ஓசைஉலகு ஓர்ந்துஉனைச் சோர்ந் தார்பொருளாம் 455

சீரை ஒழித்து நிழற்சித்திரமே கண்டுகளித்து
ஏழிசையை அன்னவற்றுக்கு இன்றியமையா மூல
ஊழிசையை விட்டோர்ந்து உவக்கும் அதிமேதைகளாம்
அன்னிய மாமாய விடயங்களில்போன்று ஐயம்முரண்
தன்னியல்பாம் உண்மையிலோர் சற்றுமெழா வாற்றூலே 460

நள்ளிருளில் உள்ளொளியாய் நாத்திகத்தும் ஆத்திகமாய்த்
தள்ளரு மெய்யான்ம சதோதயமாந் தற்பரமே
போக்கு வரவின்றிப் பொலிவுற்று ஒருபடித்தாய்
நீக்கமற எங்கும் நிறைந்த சுகவாழ்வே
அவியா விளக்காய் அகத்தூடு தெய்வச் 465

சவியார்ந்து ஒளிர் சொருபச் சைதந்நியமே
இருளே ஒளியே இரண்டும் அலாத
பொருளே அடியோம் புகலாம் பரமே
தெருளே தெருளின் தெளிவே தெளிந்த
அருளே அதீதச் சிற்றம்பலமாஞ் செம்பதமே 470

ஒன்றே இரண்டே உவைகடந்த மோனமணி
மன்றே மருந்தே மணியே வான்மந்திரமே
முன்பே முளைத்த முழுமுதலாம் இன்பப்
பேரன்பே சிவமாய் அமர்ந்த அனந்தமே
ஒன்றுமலை தன்னையலால் ஒன்றுமிலை ஆயவுனை 475

மன்ற வொருவல் மறத்தலே ஆதலால்
ஒன்று பேரன்பரால் ஒத்து வெங்கூற்றம்போல்
அன்றினாலும் அதே நினைவால் எய்துறுவாய்
ஆயினும் அவ்வாற்றால் அடிஅடைதல் வன்கன்மை
ஏய அரக்கர்கே இயல்பின் இயல்வதுகாண் 480

அன்பு செயலன்றி வேரூகா அவ்வத்துவிதத்
தன்மய மெய்யான்ம சதாசிவமாந் தேவே
இயல்பில் பேரின்புருவாய் எய்தலால் தன்னின்
அயல்களில் எல்லாம் மிகுமெய்யன்புசேர் உன்னை
வெறுப்பதாய் உள்ளம் வியர்ப்பது தம்பெட்பை 485

மறுப்பதா(ம்) மூட மதிமயக்க மாத்திரமாம்
அன்பொழுக்கம் அற்ற அலகைதாம் ஆற்றுமைத்
துன்புழக்க நின்றெறிக்கும் தன்மத்து உறுகதிரே
என்பிலவை வெய்யிற்கு இறப்பதுபோல் தாம்பதைப்புற்று
அன்பிலவை மாய்தல் அறக் குற்றம்அன்றே 490

மடாதுபோல் பாவம் செய்வாரை நிழல்போல
விடாதுபோய்ப் பற்றும் விதியின் விளைவே
விழுத்தொழும்பர் சும்மை எழுத்தழிய மாய்க்கும்
எழுத்தறியும் பெம்மான் இணையடியே எண்ணமாய்
மார்க்கண்ட மாணிதன் மாறேற்ற சாவுழை 495

மேற்கொண்ட பக்தியா(ம்) மிக்க விரகாலே
நியதி தனக்கோர் நியாமகனாம் தன்பால்
அயர்தியறு நெஞ்சத்து அருளின் மதவலிகொண்டு
ஊழால் உலைவுருது உப்பக்கம் காணஅதைத்
தாழாது உருற்றும் தறுகனார் தந்தருக்கே 500

ஊழென்று(ம்) உருற்றென்று(ம்) உவற்றின் முதன்முலப்
பாழும் கடந்த கனபானப் பரசிவமே
மாயப்போர் வல்லவுண மாற்றார் மறங்கெட்டுச்
சாயப்போர் மீக்கூர் சயமதத்தாற் பொச்சாந்தோர்
திண்திறல் காண்பிக்கச் சிறுதுரும்பின் மேலுமோர் 505

மிண்டிலராய் வென்றி செருக்கழிந்து வெட்க
இயக்க வடிவாய் அவ்விமையவர் முன்னிட்ட
வியக்கும் அதிவீரவிறல் வீங்கு பராசக்தியாய்
ஏதுக்கள் சால எடுத்துக்கோத்து ஏதிலர்தாம்
சாதிக்குமாறுபோல் சக்தி சிவம் என்ன 510

விபாகிக்கவென்று இரு வேறின்றி மேவு
சுபாவத்தில் ஒத்த சொருபமெய் தோன்றப்
பதியாக நின்றுப் பர அம்பலத்தே
சதிராக அம்மை எதிராடித் தன்போர்
அசல சொருபத்தில் அகப்பட அச்சக்தி 515

நிசாதமாம் அத்துவித நிஷ்களமாம் கேவலமாய்
மாக சிவநிசியின் மாவழிபாடு ஏற்று
அருளற்காகவே மார்கழிநாள் ஆதிரையில் மால்அயன்முன்
ஜோதி உருவாய் எழுந்து தோன்றுநெடும் தூணமாம்
ஆதி அருணாசலப் பேரற்புத லிங்கோத்பவமே 520

இன்ன பலவாற்றால் எடுத்தெடுத்து நின்திருமுன்
நின்னியல்பு யான்இசைக்க நேர்ந்ததும் என்பாக்கியமே
யான்உதயம் எங்கிருந்தென்று எண்ணமற எண்ணலால்
யான் உதயமாகா இதயத்துள் யான்அறவே
செத்துஅஞ்சுஉணர்வு அகத்துள் சிக்கெனத் தற்சேர்ந்தோர்தம் 525

சித்தம் சிவமாம் திருமுலத் தானமே
அச்சத்தினால் யான் அலமருங்கால் கற்பனையில்
சிறச்சத்தி தேற்றிய மெய்த்தெய்வச் சிவபதமே
ஆண்டவ நின்றன் அடியோம் எழுமையும்நின்
காண்தகு செம்பொற் கழற்கே அடைக்கலம்காண் 530

ஓர்துளியால் பல்வேறு உலகுஉயிர்கள் சாந்தியுற
ஊர்கடலாம் பேரன்பொளி வெளியாம் கண்ணையென்று
இன்ன மனமொருங்கி எண்ணித் துதித்துநிதம்
நன்னர் வழிபடுஉ நல்தவத்தோர் மாமோக
ஐயத்தின் நீங்கி அறத்தெளிந்த சித்தத்தால் 535

வையத்தின் வான(ம்) நணித்தாக வாய்க்கப் பெற்று
ஆண்டான் அருள்வெளிக்கே ஆண்டான் அருள்நடம்கண்டு
ஆண்டான் அருள் அடிக்கீழ் ஆண்டான் அருள்அமுதுஉண்டு
ஊ(ன்) நந்து புன்பிறவி ஓய்ந்து ஒருங்குவாழ்வார்
நீடு ஆனந்தமாக அமர்ந்து. 540

திருச்சிற்றம்பலம்

(நேரிசை வெண்பா)

2. கோளில் அறிவே நிர்க்குணமே அறிவறியா
நாளில்எனை ஆண்ட குருநாயகமே - மாளுறும்இத்
தேகம் நானென்னும் மையல்சீத்த அருட்செல்வமே
சார்க நான்உன்தன் சரண்.

(அரங்கேற்ற வெண்பா)

3. மங்களமாம் ஈசு(வ)ர சம்வச்சரம் தைக்கார்த்திகைநாள்
மங்களவாரம் செம்மலை முகட்டில்-பொங்கொளிகே
போத ரமண புராணக் கலிவெண்பா
ஓதும் அரங்கேற்றம் உணர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

* திருவாசகத்துச் சிவபுராணம்போல, வேதம் ஓதும் இசையுடனும் நிறுத்திய உச்சரிப்புடனும் இப்புராணத்தை ஓதுதல் வேண்டும்.

*பத்திமால்-பக்தியாகிய மயக்கம்; *அவபிரதம்-வேள்வியின் இறுதியில் செய்யும் புனித ஸ்நானம்; * தணவாது - நீங்காமல்; * வாசி - குதிரை;

